

Můj poslední tábor

Každým druhým rokem jsem jezdila na pionýrské tábory. Na ten poslední v Dolní Bečvě si vzpomínám moc často. Nemohu zapomenout, i proto, že v tu stranu jezdíme dodnes na hory a na houby. Mamka jednou přišla z práce a oznámila nám, že pojedeme se sestrou na tábor, i když už neměla v úmyslu nás poslední rok před ukončením školní docházky na tábor posílat. Moc se mi nechtělo. Bylo mi patnáct, a co tam budu dělat? Jediné plus bylo to, že byl částečně stanový a my starší budeme bydlet ve stanech.

Mrňata budou bydlet v budově školy na prázdniny přestavěné na tábor. Děti jsme neznaly. Byly i z jiných míst a měst naší republiky. Při rozdělování dětí do oddílů vybrali vedoucí šest nejstarších kluků a holek. Ti si vybírali do svých oddílů další. Já byla jako nejstarší vedoucí prvního oddílu.

Hned, jakmile jsme přijeli do Dolní Bečvy před školu autobusy, jsem si ostatní prohlížela. Nebyla jsem v té době moc výbojná, ale taky ne moc zakřiknutá. Hned jsem věděla, kdo bude mým favoritem pro první kolo výběru. Benedikt, chlapec asi stejně starý jako já, a prý z Karviné. Jenže ouha, byl vybrán také, jako vedoucí druhého oddílu. Takže v jednom oddílu nebudeme. No nevadí, tak první jsem si vybrala mou sestru. Dostaly jsme stan č. 5. Benedikt stan č. 6. Alespoň něco. Budeme se vídat každý den při opouštění stanů, při jídle, při nástupu jsme stáli vedle sebe, při táborových hrách jsme stále naráželi na sebe. Byli jsme nejstarší a měli jsme oba silné týmy, takže jsme spolu soutěžili vlastně pořád spolu ve finálových soutěžích.

Benedikt byl hezký, černovlasý s modrýma očima a líbil se i jiným holkám. Záhy jsme měly poznat, že je fakt fajn. Uměl morseovku, ne jen několik znaků. Celou a správně! To byla jeho výhoda pro táborovou hru. Uměl rozdělávat oheň bez zápalek. Já k tomu zápalky potřebovala. Uměl šplhat po laně. V tom jediném jsem ho ale já spolehlivě překonala. Uměl s míčem. Tam jsem nebyla špatná, ale on byl lepší. Uměl zkrátka spoustu věcí, ten na tábory jezdil každým rokem a pro kluka na správně volené skautské tábory.

Hned taky i on zjistil mé přednosti a při nešikovnosti s některými úkony mi pomáhal. Našel vždy způsob, jak se k našemu oddílu přiblížit a místo mě rozdělávat oheň, pomoci mi s morseovkou a podobně. Fakt byl moc hezký a holky z tábora mi moc záviděly, že si mne vybral jako objekt zájmu. On mne! Vynalezl, jak mi denně dát pusku na líc. Musel mi každý den pošeptat něco, co neměl nikdo jiný slyšet. Přiložil k mému uchu dlaň a vlepil mi jednu na líčko. Když to udělal poprvé, lekla jsem se a hned mne polila červeň. Další den jsem na to už čekala. A další den netrpělivě. A další den jsem si pro ni šla sama. Zkrátka jsem se poprvé zamilovala po uši.

Teda ne první zamilování. To byl Pepík ve školce, ale ten mne jen držel za ruku a jinak nic! Očima jsem sledovala každý krok Benedikta a žárlila jsem na každou holku, ke které pronesl byť jen jedno slovo. Ale Benedikt měl oči také jen pro mne. Nosil mi vždy kousek něčeho dobrého, pomáhal mi se vším, co jsem dělala. Samozřejmě se mi nedostávalo sil snad na nic. Nemohla jsem pozvednout koš se dřevem, nemohla jsem donést tašku s nákupem do kuchyně, nezvládala jsem snad ani rozvázat stanovou šňůru. Moc jsem ho ke všemu potřebovala.

Po prvním týdnu tábora naši vedoucí domluvili turnaj ve vybíjené v rožnovském pionýrském táboře. Při přípravě na turnaj jsem pro svou hbitost byla vybrána jako kapitán dívčího týmu. Vybírala jsem si z celého osazenstva tábora děvčat jen to nejlepší, co skýtal. Vše šlo stranou, žárlivosti i nešváry. Každá jedna musela něco s míčem umět. V ten den se opět ukážu v nejlepším světle. Budu hrát jako bůh! Po obědě jsme nastoupili do dvojstupu a vyrazili po hlavní směr Rožnov pod Radhoštěm. Turnaj byl naplánován na 14:00 hodin. Naše, dívčí družstvo mělo nastoupit první. Po hodině a po třech a půl kilometrech rychlé chůze jsme dorazili ve 14:10 do tábora našich vyzyvatelů. Jen jsme shodili ze sebe batůžky se svačinou, byl zavelen nástup k prvnímu boji. Trval něco kolem deseti minut. Po vysilujícím pochodu bez odpočinku, bez pitného režimu nás holky z rožnovského tábora roztrhaly na hadry. V hlavě mi hučelo, jako z dálky jsem registrovala povzbuzování našich kluků a posměšné poznámky těch rožnovských. Styděla jsem se. Za mne, za nás, i když mne vybily ty rožnovské holky naposled, byla jsem kapitánkou, nic mi nepomohlo na mou ješitnost. Cože? Může být někdo lepší, než já? S mými rychlými nožkami? Maně jsem slyšela, Miluško do toho, bij, pozor na tu tlustou! Měla jsem podporu, to ano, ale nepomohla. Neuměla jsem si to vysvětlit. Dnes už vím, že jsme po 3,5 km měli mít alespoň chvíli odpočinek s dostatečným přísunem vody. Kluci dopadli stejně. To snad ne! To jsme takoví žabaři? Hned na místě jsme si dojednali odvetu. Ale se stejnými podmínkami. Přijďte k nám na Dolní Bečvu ve čtrnáct hodin pozítří. Uvidíme. A vidělo se. Projeli to tak, jako my u nich. A já byla vyhodnocena jako nejlepší hráč celého turnaje. To byl Benedikt na mne pyšný! S takovou holkou chodí.

Jednou v noci se rozvodnil Dolní rozpitský potok, který vtékal do Rožnovské Bečvy. Vytopilo to v mžiku naše stany. Z večera byl klid, jen šuměl déšť na plátně našich stanů. Najednou někdo vykřikl. Velká voda! Vstávat! Vezměte si všechny věci sebou! A do budovy! Takový shon jsem ještě neviděla. Toho běhání po dvoře! Toho křiku! Ve zmatku jsem sebrala, co jsem ve stanu měla a pádila k budově. Na prostranství už bylo po kotníky vody. Celou noc vydatně pršelo. Do budovy jsme zapadli kolem půlnoci a vedoucí spolu s nejstaršími nahonem stěhovali nábytek ze tříd na chodby, abychom udělali kousek místa na spacáky pro své spolutáborníky. Druhý den jsme vstávali do slunečného dne a některé menší děti, které noční hemžení neprobudilo, koukaly, jak se budova zaplnila dalšími nocležníky. Voda opadla, ale my se do stanů po zbytek pobytu v táboře už nevrátili. Nádvoří nebylo několik dní k použití. Nástupy jsme prováděli na kachlemi vydlážděném prostranství před školou. Už to nebylo ono. Vše kolem nás zavánělo zasmrádlou vodou, smetím doneseným zvednutou hladinou potoka při povodni. Nebylo možné vstoupit do lesů, hrozily sesuvy půdy. Jedinou činností byly vycházky po cestě. Na jednu stranu do Prostřední Bečvy, na druhou stranu do Rožnova pod Radhoštěm. Hry ve třídách budovy školy.

Po čtyřech týdnech v táboře jsme se těšily domů k maminkám. A Benedikt? Přijížděl za mnou do Havířova z Karviné na kole po zbytek prázdnin.

Zdokonaloval mne při zvládnutí morseovky, pomohl mi opravit moje kolo, zajeli jsme se vykoupat na Těrlickou přehradu. Prázdniny skončily. Já jsem nastoupila na střední školu a Benedikt? Asi si našel náhradu ve své střední škole. Již nikdy jsem o něm neslyšela, již nikdy mi nenapsal. Tak skončila má první opravdová láska. Těch předchozích bylo taky dost, ale tato mi uvízla jen s pěknými vzpomínkami na kradmé pusy u táboráku, u oběda ve frontě na svůj talíř, u her a

všech dalších činností. Těch pus bylo nepočítaně. A jaké byly sladké!